



Ministry of Education,  
Culture and Sport



# นม สวนร้อยใจ

กนิษฐา

# ซีรีส์ ณ ที่หัวใจใกล้กัน



# ณ สอนร้อยใจ

แต่งโดย กณิษวิภา

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-240-105-3

ราคา 229 บาท

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอบจิตต์วัฒน์
บรรณาธิการ	ธัญวลัย กอบจิตต์วัฒน์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	สาโรจน์ นาเจริญ ฐสิษฐ์ มีนชาติ
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	นพดล คงภาหลอง กอบกุล แซ่ฮัง
ออกแบบปก	Vachi
ออกแบบรูปเล่ม	นิภา นานาสวัสดิ์
พิมพ์ที่	ภาพพิมพ์

จัดพิมพ์โดย



สำนักพิมพ์กรีนมายด์

เลขที่ 1/554 ถนนรามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : [greenmindbook@hotmail.com](mailto:greenmindbook@hotmail.com)

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมายด์ บุกส์

เลขที่ 1/554 ถนนรามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สมัครสมาชิกรายปี ตัวแทนจำหน่าย สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373 ตลอดเวลา



พิมพ์บน

กระดาษท่อนอมสายตากรีนรีด

[www.greenread.com](http://www.greenread.com)

## คำนำ

สวัสดิ์คือผู้่านที่นารักของกนิษวิญา ก่อนอื่นต้องขอขอบคุณทุกท่านที่หยิบหนังสือชุด ณ ที่หัวใจใกล้กันติดไม้ติดมือกลับมาณะคะ ซึ่งเล่มนี้เป็นเล่มปิดท้ายบทสรุปของสี่สหายกลุ่มสัตว์แพทย์สี่มีมือดีที่แยกย้ายกันหลังจากเรียนจบคะ

ณ สวนร้อยใจเป็นเรื่องราวของสัตว์แพทย์สาวที่เป็นเหมือนน้องเล็กของกลุ่ม เธอตัดสินใจรับงานเป็นหนึ่งในทีมวิจัยพฤติกรรมหมีแพนด้าในสวนสัตว์แห่งหนึ่งทางภาคเหนือ และที่นั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นของความรักที่เต็มไปด้วยอุปสรรคของเธอคะ

กว่าที่นิยายชุด ณ ที่หัวใจใกล้กันจะออกมาเป็นรูปเล่มที่สมบูรณ์แบบนี้ ต้องขอขอบพระคุณกองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ก็รินมายด์ทุกท่านที่ช่วยขัดเกลาต้นฉบับ ขอขอบคุณพี่หญิงชลีมาที่เป็นต้นคิดเรื่องราวของสี่สัตว์แพทย์ต่างบุคคลิกกันออกไป ยังจำวันที่พี่ชวนมาเขียนด้วยกันได้ ช่วยให้คำปรึกษาทั้งตัวเรื่องและข้อมูลเกี่ยวกับเส้นทางขนส่งยาเสพติด ขอขอบคุณพี่ปุ๊พระจันท์พร้อมยิ้มและน้องมายด์วิรุฬหากานต์ที่อดทน ให้กำลังใจกันเสมอมาตลอดเวลาที่เขียนนิยายชุดนี้ ขอขอบคุณคุณหมอเก่ง สัตวแพทย์ประจำหมีแพนด้าที่กรุณาเอื้อเพื่อข้อมูลเรื่องฮอริโมนและพฤติกรรมเพื่อประกอบนิยายเรื่องนี้นะคะ

สำคัญที่สุดคือกำลังใจจากครอบครัวและผู้่านทุกท่าน ที่ทำให้กนิษวิญญามีแรงใจที่จะทำงานต่อไป ขอขอบคุณจากใจจริงๆ ค่ะ

กนิษวิญา



ณ  
ตัวอย่าง  
สวนร้อยใจ



## บทนำ

ท้องฟ้ากว้างไกลสุดสายตาซึ่งประกอบด้วยก้อนเมฆที่ทิ้งเงาใหญ่ ที่เคลื่อนคล้อยตามแรงขับเคลื่อนของเจ้านกยักษ์สุดทันสมัย ทำให้เจ้าของดวงตาคู่กลมโตสีน้ำตาลเข้มสวอยอดยกมือขึ้นแตะกับขอบหน้าต่างเครื่องบิน และยิ้มออกมาไม่ได้ ทั้งๆ ที่เธอก็นั่งเครื่องบินไปกลับต่างประเทศก็หลายครั้ง แต่ไม่มีครั้งไหนที่เห็นท้องฟ้าของแผ่นดินเกิดสวยงามขนาดนี้

'ใกล้ถึงแล้วสินะ' หญิงสาวยิ้มออกมาน้อยๆ ก่อนจะละสายตาดำหันกลับมาสนใจกับสิ่งของที่อยู่ในมือ ซึ่งก็คือหนังสือนิยายเล่มโปรดของตนเอง ที่ถูกคั่นหน้ากระดาษด้วยรูปถ่ายของกลุ่มชายหญิงรวมห้าคนอยู่ในนั้น แล้วพลัน...ภาพความทรงจำที่สวยงามที่สุดในชีวิตของเธอก็กลับสู่สมองทันที

นางฐรรีมายิ้ม เมื่อมองไปยังใบหน้าของแต่ละคนในภาพ เริ่มจากผู้ชายร่างสูงมาดเซอร์โฉบเฉี่ยว ดวงตาคู่คมสีดำสนิท จมูกโด่งมีไฟเม็ดเล็กอยู่ที่ปลายจมูก เขาคือฐานทัพ เพื่อนสนิทที่สุดในกลุ่มของเธอที่คอยดูแลเธอราวกับว่าเธอเป็นน้องสาวแท้ๆ ของเขาก็ไม่ปาน ถัดไปคือรูปของเธอเองในชุดนิตยสารแฟชั่น ดวงหน้ากลมบ่งบอกชมพูตอนนั้นดูสดใส พร้อมทั้งยิ้มโชว์ฟันกระต่ายของตนเองอย่างเต็มที่



“หน้าบานจริงๆ เลยฉัน” เสียงหวานใสเอ่ยออกมาเบาๆ ก่อนจะยิ้มนิดๆ แล้วจึงมองไปยังสาวประเภทสองร่างสูงเพรียวที่สวยงามผู้หญิงยังอายอย่างเจิดจ้าหรือเจิดจ้า เจ้าของร้านอาหารหน้ามหาวิทยาลัยที่กลุ่มเพื่อนของเธอชอบไปทานเป็นประจำ จนกลายเป็นเพื่อนซี้ต่างรุ่น เพราะเจิดจ้ามักจะชอบแวะโลมฐานทัพกับตინทง สองหนุ่มหล่อของกลุ่มเป็นประจำนั่นเอง

ถัดจากเจิดจ้า ก็เป็นร่างสูงโปร่งผิวสีแทนของเพื่อนผู้ชายที่แสนขี้เล่นอีกคนในกลุ่มที่ชื่อหมอตินทง ที่ยืนอยู่ก๊อบอ้อมฤดี หรืออ้อม เพื่อนสาวจอมหัวขาลุยที่ถึงไหนถึงกันตลอดเวลา

นาฏรัมภาก็ยังมองรูปเพื่อนๆ ก็ยังคิดถึงตอนสมัยเรียน ด้วยความที่เธอเป็นสาวกตารและละครเกาหลีเป็นชีวิตจิตใจ ทำให้เธอเป็นเหมือนเด็กไม่รู้จักโต และเป็นน้องเล็กของกลุ่มที่เพื่อนๆ จะต้องคอยดูแลตลอดเวลา

และแม้ว่าบางครั้งเธอจะขี้ขิ้น แสบงอน อีกทั้งยังขี้ห้อยใจไปบ้าง แต่พวกเขาและเธอก็ทำให้ได้รู้ว่าค่ามัธยมศึกษายังมีอยู่จริง เพราะถึงแม้ว่าทั้งสองจะเรียนจบและแยกย้ายกันไปทำงานแล้ว และจะต่างคนต่างไปมีชีวิตครอบครัวกันเกือบหมด ซึ่งก็รวมทั้งเธอ ที่ตัดสินใจไปเรียนด้านเทคนิคกันก็วิจัยเพิ่มเติมที่มหาวิทยาลัยไซเบอร์ในเกาหลีใต้จนจบคอร์ส แต่เธอก็เชื่อเสมอว่า เพื่อนๆ มักจะมีสายใยที่เชื่อมโยงถึงกันตลอดเวลา

“ฉันคิดถึงพวกเธอจริงๆ เลย” คุณหมอสาวเอ่ยเพิ่มพ่ำ พลังอดคิดไปถึงตอนที่เธอกลับจากเกาหลี แล้วไปทันเอาตอนท้ายงานแต่งงานของอ้อมฤดีเพื่อนสาวไม่ได้ เพราะทันทีที่เห็นของฝากเป็นสารพัดครีมบำรุงหน้าที่เธอสรรหามาให้เหมือนทุกครั้งที่กลับมา เพื่อนสาวมาตหัวก็แทบจะร้องลั่นทันที ดีแต่ที่แฟนหนุ่มของเจ้าตัวห้ำมไว้ได้ทัน

ในขณะที่กำลังดูรูปของเพื่อนสนิทอยู่นั้น นาฏรัมภาก็เริ่มรู้สึกแปลกๆ เพราะรู้สึกได้ถึงสายตาของคนข้างตัวที่กำลังมองเธออยู่เช่นกัน แต่เมื่อเธอหันมาและพบว่าชายหนุ่มหน้าตาตุตันคนนั้นหันกลับไปแล้วเป็นที่เรียบริ้อย เธอก็ไม่ได้



สนใจผู้ชายคนนั้นอีกเลย หญิงสาวเก็บหนังสือและรูปถ่ายของกลุ่มเพื่อนลงกระเป๋า  
สะพายใบพอเหมาะ ก่อนจะสวมหูฟังจากเครื่องเล่นไอพอดของตนเอง แล้วนอน  
ฟังเพลงจากศิลปินเกาหลีคนโปรดของเธอไปจนตลอดการเดินทาง

# ตัวอย่าง





## ตอนที่ 1

สนามบินเชียงใหม่

หลังเดินออกมาจากสนามบินได้ ดวงตาคู่กลมโตของนาฏรั่มภาภักกวาดมองหาใครบางคนทีบอกว่าจะมารับเธอที่นี่ แต่เมื่อไม่เห็นแม่แต่เงา หญิงสาวก็ถึงกับบ่นอุบ จนกระทั่งสักพัก เมื่อสายตาของคุณหมอสาวปะทะเข้ากับร่างสูงใหญ่ กาย่าผิวออกคล้ำแดดของผู้ชายคนหนึ่ง เธอจึงยิ้มกว้าง แล้วรีบวิ่งเข้ากอดอีกฝ่ายทันที

“อะไรกันกะทิ โตะแล้วยังติดพี่เป็นเด็ก ๆ ไปได้” ชายหนุ่มที่ถูกกอดเอ่ยเสียงเข้ม แต่ก็โอบรับบางของน้องสาวตอบ ขณะที่เราตาดูๆ ของเขาดูผ่อนคลายลงไปมาก เมื่อเห็นดวงหน้าใสๆ ของคนเป็นน้องที่ไม่ได้เจอกันมานานเหลือเกิน เพราะหลังจากที่พ่อแม่ของทั้งสองเสียชีวิตไปจากอุบัติเหตุ น้องสาวของเขาก็ย้ายไปอยู่กับป้าที่กรุงเทพฯ เนื่องจากเธอจะต้องเข้าเรียนมัธยมปลายและสอบเข้ามหาวิทยาลัย ส่วนตัวเขาเองในขณะนั้น ทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ป่าไม้ ตำแหน่งยังไม่มั่นคงเหมือนตอนนี้ จึงไม่สามารถจะส่งน้องสาวคนเดียวเรียนได้

“พี่อะไรมาเยอะแยะเลย มา เตียวพี่ถือให้” ร่างสูงใหญ่พุดพยางแย่งตุ๋งใส่ของฝากของน้องสาวมาถือเอาไว้ ก่อนจะเอ่ยถามขึ้น “แล้วจะมาอยู่ที่ไหนเลย ไช้มัย”



“ใช้จ๊ะพี่พร้าว” นาฏกรรมภาพักหน้ารับ พลังเดินเกาะแขนของอีกฝ่ายไป  
ที่รถ

“แล้วไปอยู่เกาหลีมาเป็นยังไงบ้างล่ะ มีอะไรมาฝากพี่บ้าง” ผู้เป็นพี่ชาย  
เอ่ย

“ได้มาเพียบเลยคะ” คุณหมอสาวยิ้มกว้าง ก่อนจะเอ่ยต่อ “กะทิซื้อครีม  
บำรุงมาให้พี่พร้าวเยอะแยะเลยล่ะ กลัวพี่ชายจะไม่หล่อ”

“ทำอย่างกับว่าพี่จะดูดีไปมากกว่านี้ล่ะนะ” พี่ราว หรือ ‘นพรุจ’ สายหน้า  
น้อยๆ ก่อนจะพาห้องสาวขึ้นรถกระบะกลางเก่ากลางใหม่ของตน แล้วมุ่งหน้าสู่  
บ้านพักเจ้าหน้าทีป่าไม้ของเขาที่อยู่เชิงเขาทันที

ในเวลาต่อมา นพรุจก็พาผู้เป็นน้องสาวมาถึงบ้านของตนเอง ซึ่งพอเข้า  
มาในบ้านได้ นาฏกรรมภาพักก็เดินไปที่กลางบ้านทันที ก่อนจะมองรูปครอบครัวที่ติด  
อยู่กับเสาไม้ต้นใหญ่ ด้านล่างเป็นหิ้งวางโกศของพ่อกับแม่ที่เสียชีวิตไปเมื่อตอนที่  
เธอกำลังจะขึ้นชั้นมัธยมปลาย ก่อนจะวางพวงมาลัยดอกไม้ของตนเองลงตรงนั้น  
แล้วยิ้มให้ชายหญิงวัยกลางคนในรูป

“กะทิลับมาบ้านแล้วนะจ๊ะพ่อแม่ ต่อไปกะทิจจะช่วยแบ่งเบาภาระพี่  
พร้าวบ้างแล้ว”

นพรุจที่เดินตามหลังน้องสาวของตนเองมาถึงกับยิ้มน้อยๆ แล้วเดิน  
มากอดคอเธอไว้จากทางด้านหลัง พลังกระชับบอกร่างน้อยในอ้อมกอดของตนเอง  
ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ไม่เป็นไรเลยกะทิ น้องสาวคนเดียวพี่เลี้ยงได้ ยัยหมอน้อยของพี่”

“ค่า...พี่ชาย”

สองพี่น้องยิ้มให้กันน้อยๆ ก่อนที่นพรุจจะเป็นฝ่ายเดินนำนาฏกรรมภาพักไป  
ที่ห้องของเธอ แล้วพูดคุยกถามไถ่ถึงสารทุกข์สุกดิบของคนเป็นน้อง ตลอดเวลาที่  
ไปจำเรียนมาอีกด้วย



วันต่อมา

เสียงอะอะไว้วายที่หน้าบ้านเรือนไทยหลังใหญ่ในเวลาเช้าตรู่ ทำให้ชายหนุ่มร่างสูงที่กำลังจิบกาแฟอยู่ในห้องนั่งเล่นต้องรีบออกมาดูโดยเร็ว ทั้งที่เขาเองก็เพิ่งจะกลับจากกรุงเทพฯ เพราะไปงานแต่งงานน้องสาวที่เป็นญาติห่างๆ ของตน และเข้าประชุมพรรคการเมืองอย่างเร่งด่วน ยังพักผ่อนได้ไม่ถึงสองชั่วโมงแท้ๆ

“อ้าว แล้วนั่นไอ้เตชมันวิ่งหน้าตั้งมาทำไมของมันนะ” ชายหนุ่มคิดในใจด้วยความสงสัย เมื่อออกมาที่นอกชานแล้วเห็นนายเตช ลูกน้องคนสนิทกำลังวิ่งหน้าตาตื่นเข้ามาพร้อมกับซองอะไรบางอย่างในมือ

“ไว้วายอะไรแต่เช้าวะไอ้เตช แล้วมีเรื่องอะไรถึงได้วิ่งมาขนาดนี้” ร่างสูงร้องถามลูกน้องคนสนิท ก่อนจะรีบเดินลงบันไดมายังด้านล่าง

“แ่ก่ๆ...ซักรู้ครับท่าน” นายเตชวิ่งมาหยุดยืนหอบหายใจอยู่ตรงหน้าผู้เป็นนายพักใหญ่ กว่าจะตอบออกมาได้ “บัตรเชิญไปเปิดงานครับท่าน บ้านที่สร้างสำหรับหมีแพนด้าหลังใหม่เสร็จเรียบร้อยแล้วครับ”

“ไหน...เอามาให้ฉันดูซิ” เอ่ยจบ มือหนักก็รับซองจดหมายสีครีมซึ่งผู้เป็นลูกน้องส่งมาให้ จากนั้นก็เปิดมันออกและหยิบการ์ดที่อยู่ด้านในออกมาอ่าน “เรียนเชิญท่าน ส.ส. วฑฒญู เรื่องกิจไพศาล เป็นประธานเปิดบ้านหมีแพนด้าหลังใหม่”

“ครับ นั่นแหละที่เขาส่งมา แล้วจะไปมั๊ยครับ”

ส.ส. วฑฒญูหรือ ‘ธัน’ ไม่ตอบคำถามของผู้เป็นลูกน้องคนสนิท เขาเพียงแค่นั่งยิ้มออกมาด้วยสีหน้าเย็นชา ก่อนโยนการ์ดเชิญไปนั้นลงถังขยะที่อยู่ข้างบันได นายเตชจึงร้องถามเสียงหลง

“อ้าว...ท่านจะไม่ใช่ไปหรือครับ”

“ไปสิ ทำอย่างกับว่าฉันจะปฏิเสธได้อย่างนั้นล่ะนะ” นักการเมืองหนุ่มตอบพลางถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ แล้วจึงเดินลงไปหาลูกน้องคนสนิทพร้อมกับพูดออกมาด้วยน้ำเสียงเย็นชา “เมื่อไหร่จะเลิกเห่อไอ้หมีบ้าพวกนี้ซักทีนะ เอาเงิน



ตั้งมากมาย ไปปรับแต่งปรับปรุงบ้านใหม่อยู่อย่างนั้นจนแทบจะลืมข้างไทยไปแล้วล่ะมั้ง ถ้าเลิกไปอุ่นหายไว้สาระกับหมីพวกนั้น อย่างน้อย...งานอนุรักษ์ข้างของเราจะได้มีคนสนใจมากกว่านี้"

"อันนี้ผมก็ไม่ทราบครับ" เดชเอ่ยบอกผู้เป็นนาย พลางเดินตามหลังอีกฝ่ายไปที่ลานกว้างหน้าบ้าน "แต่เห็นว่ามีหม้อหน่วยงานวิจัยหมีแพนด้ามาใหม่ครับ เธอเป็นห้องสวายนายนพรุจ หัวหน้าเจ้าหน้าที่ป่าไม้ล่ะครับ"

ข้อมูลใหม่จากลูกน้องคนสนิท ทำเอาทัญญูถึงกับขมวดคิ้ว พลางถามอีกฝ่ายด้วยความแปลกใจ เพราะไม่เคยรู้มาก่อนว่านพรุจมีห้องสวายด้วย เพราะตั้งแต่ที่เขามาอยู่ที่นี้ เขาก็เห็นว่าผู้ชายหน้าตาคณะนั้นอยู่บ้านแค่คนเดียว

"ห้องสวายหรือ ไอน์พรุจมีห้องตั้งแต่เมื่อไหร่"

"อ้อ คุณหากรรมภาไปเรียนมัธยมปลาย แล้วเรียนต่อคณะสัตวแพทย์ที่กรุงเทพฯ ครับ เรียนจบแล้วก็ไปเรียนต่อที่เกาหลีอยู่นาน เลยเพิ่งจะกลับ" นายเดชอธิบายคร่าวๆ

"หึๆๆๆ ทำทางเส้นใหญ่ไม่เบาอะ ฟังจากที่พูดมาอะ ไปเรียนถึงเมืองนอกเมืองนามา คงจะเปรี้ยวและหัวสูงน่าดู" วทัญญูคาดเดาอย่างมีอคติ เพราะตัวเองก็ไม่ชอบหน้านายนพรุจเท่าไรหรอก เขารู้มาว่า ต้นตอของข่าวลือที่ว่าเขาเป็นนักการเมืองมือเปื้อนเลือดนั้นก็มาจากหัวหน้าเจ้าหน้าที่ป่าไม้คนนี่เอง และแม้ว่าจะไม่ใช่ความจริง...แต่ก็ทำให้เขากับนพรุจสามารถปะทะคารมกันได้ทุกครั้งที่เจอหน้ากัน

นายเดชยิ้มออกมาน้อยๆ ก่อนจะเอ่ยบอกผู้เป็นนาย

"ใครว่าล่ะครับ ผมว่าเธอยังดูเด็กอยู่เลยครับ และที่ผมสงสัย คือหน้าตาไม่เหมือนนายพร้าวเลยซักนิด เพราะคุณกะทิน่ะจะตัวบางๆ ผิวขาว หน้ากลมๆ มีฟันกระต่ายด้วย"

"แต่ที่มันงานใหญ่อะ ถ้าไม่ใช่อิทธิพลไอ้พร้าว ก็คงไม่ได้ถึงขนาดนี้ใช่มั้ย"

"ใช่ คุณฉันครับ มันก็เรื่องธรรมดาที่พี่ชายจะฝากงานให้ห้องสวาย แต่เห็น



ว่าเธอเป็นนักวิจัยพฤติกรรมอยู่แล้ว พอติดกับคนเก่าได้ทุนไปเรียนต่อ เธอก็เลยได้ทำงานที่นั่นพอดี" เอ่ยจบ นายเดชถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ เพราะรู้ว่าเจ้านายของตนมองสัตว์แพทย์สาวคนใหม่ในแง่ลบ เหตุเพราะไม่ถูกกับพี่ชายของเธอ แต่กับเขาที่ไม่ได้มีความแค้นอะไรกับนายพรจ จึงมองต่างกัน

วาทัญญูไม่อยากจะใส่ใจเรื่องของคนบ้านนั้นมากนัก เขาก็เลยพยักหน้าเออออกตามทีลูกน้องของตนพูดแล้วเดินขึ้นบ้านไปทันที เพราะวันนี้เขาก็กังมึนงานต้องทำอีกมาก และไม่มีเวลาจะมาฟังเรื่องราวไร้สาระของหมอใหม่คนนั้นด้วย

ในขณะที่ชายหนุ่มเดินกลับขึ้นไปยังตัวบ้านนั้น เขาก็ต้องหยุดฝีเท้าของตัวเองลง เมื่อสายตาของเขาไปปะทะกับรูปปั้นแต่งงานของตนเองที่ติดอยู่ตรงผนังกลางบ้าน แววดาคู่คมดูฉายแววหม่นหมองลงเล็กน้อย เมื่อคิดถึงเจ้าสาวที่จากไปแล้วร่วมสามปีของเขา

"กร...ผมยังคิดถึงคุณอยู่นะ" นักการเมืองหนุ่มเอ่ยพึมพำ ก่อนที่จะสูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วเดินเข้าห้องของตนเองไปเพื่อสะสางงานก่อนจะเข้าที่ประชุม

หลายวันผ่านไป หลังจากที่พรจจัดการเรื่องที่ทำานให้กับนาฏรำมภาแล้ว หญิงสาวจึงมาได้เป็นหนึ่งในทีมวิจัยหมีแพนด้าที่สวนสัตว์แทนคนเก่าที่เพิ่งออกไปอย่างกะทันหัน ซึ่งหลังจากที่ได้เรียนรู้งานจากเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ได้สักพัก สัตว์แพทย์สาวหน้าใสจึงได้หนึ่งมาอยู่ในห้องพักแพทย์ฝ่ายวิจัยวิเคราะห์พฤติกรรมของหมีแพนด้า และฟังสัตวแพทย์รุ่นพี่คนอื่นๆ ในฝ่ายเล่าให้ฟังถึงพวกผู้สนับสนุนการอนุรักษ์และดูแลสัตว์แต่ละชนิดที่นี่

"แล้วแพนด้าล่ะคะ มีคนสนับสนุนเยอะมั๊ย ถ้านอกเหนือจากหน่วยงานภาครัฐ" นาฏรำมภาทถามหัวหน้าทีมสัตวแพทย์ฝ่ายวิจัยหนุ่มใหญ่ที่ชื่อพี่หนุ่ม ก่อนจะหันไปมองรูปถ่ายของลูกแพนด้าน้อยสมัยที่เพิ่งคลอดนอนในท้องที่ปรับอุณหภูมิอย่างดีที่ติดอยู่ในห้องทำงาน "กะทิวามันน่ารักดีออก"

"ทำทางชอบแพนด้าจริงๆ นะเนี่ย น้องกะทิว" พี่หนุ่มพูดยิ้มๆ ก่อนจะสาย



ศีรษะไปมา “ถ้าแถวนี้ก็ไม่มีเลยนะ เงินส่วนใหญ่ก็จากทางสวนสัตว์ทั้งนั้น ถ้าถามถึงพวกเงินทุนจากภายนอกที่สนับสนุนสวนสัตว์...ก็มีแต่เงินทุนจากท่าน ส.ส. รายใหญ่ แต่ว่าเขาเป็นประธานกลุ่มอนุรักษ์ช้างนะ”

“เขารวยมากขนาดนั้นเลยหรือคะพี่หนุ่ม” ร่างบางเอ่ยถามด้วยความสงสัย

“ประมาณนั้น” หนุ่มใหญ่้วยเกือบทำลิบพยักหน้ารับ ก่อนจะก้มลงมากกระซิบกับหญิงสาวเสียงเบา “แต่เขาลือกันว่าที่มาของเงินไม่ค่อยขาวสะอาดเท่าไรเลย มาตั้งกลุ่มอนุรักษ์เพื่อทำดีบังหน้า แต่พี่ก็ไม่ค่อยรู้เรื่องหรอก”

“หึ!” นาฏริมภาเบะปากนิตๆ อย่างไม่สมอารมณ์นึก เมื่อได้ยินเรื่องที่รุ่นพี่ของเธอเล่ามา จากนั้นจึงหันไปมองรูปเจ้าแพนด้าน้อยที่ถูกถ่ายไว้อย่างดีตั้งแต่แรกตลอดจนถึงปัจจุบัน ที่มีนมอายุราวๆ สี่ห้าปีอีกรอบ ก่อนจะพูดต่อ “ที่เขามาตั้งกลุ่มอนุรักษ์มันก็ดีนะคะพี่หนุ่ม แต่ถ้าเงินที่ได้มานั้นไม่สุจริต ชักวันฟ้าดินก็ลงโทษเขาเองแหละคะ”

“เอ...แต่พี่ก็เห็นเขายังลวยนวลอยู่ได้นะ”

“แต่เดี๋ยวกรรมก็ตามทันเองแหละคะ พวกนักการเมืองมือเปื้อนเลือดสุดท้ายเคราะห์กรรมก็ตกไม่พ้นลูกพันเมียของเขาใช่ไหมคะ”

“เรื่องนั้นพี่ว่าก็อาจจะจริงนะ เพราะเมียเขาฆ่าตัวตายเมื่อสามปีที่แล้วนะ แต่ก็ยังสงสัยอยู่ว่าฆ่าตัวตายจริง หรือว่าไปรู้อะไรมานา จนเขาอาจจะฆ่าเมียตัวเองปิดปากก็ได้”

“น่ากลัวจังเลยนะคะ” นาฏริมภาเอ่ยออกมาเบาๆ ด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก เพราะพอจะเข้าใจถึงเกมที่ค่อนข้างน่ากลัวของคนพวกนี้ แต่เธอก็เลือกที่จะไม่สนใจด้วยการทำงานต่อไปแบบเงียบๆ

หลังรับประทานอาหารกลางวันเรียบร้อยแล้ว สัตวแพทย์สาวก็ได้เริ่มงานของตน ที่เป็นกรวิจัยพฤติกรรมหมีแพนด้าเต็มที ทั้งหลักฐานเอกสารการตรวจทางพยาธิวิทยาต่างๆ รวมทั้งทางด้านโภชนาการและด้านฮอร์โมนจากเจ้าหน้าที่



คนเก่า จากนั้นจึงเริ่มวิเคราะห์ สังเกตและเก็บงานด้านพฤติกรรมของเจ้าหมีแพนด้าตัวใหญ่ด้วยตนเองจนเสร็จเรียบร้อย จนกระทั่งเวลาผ่านไป และถึงเวลาเลิกงานในที่สุด หญิงสาวจึงขอตัวกลับบ้านทันทีที่สะพานงานส่วนของตนเสร็จ

“อืม...แล้วนี่กะทิมี่ใครมารับหรือเปล่าเนี่ย” พี่หนุ่มถามออกมาอย่างเอื้อเฟื้อ เพราะรู้ว่านางฐรรีมาเป็นน้องสาวของนพรุจ หัวหน้าที่เจ้าหน้าที่ป่าไม้ และบ้านของเธอก็อยู่ชายป่า ซึ่งค่อนข้างอันตรายสำหรับผู้หญิงตัวเล็กๆ แบบนี้

“มีค่ะพี่หนุ่ม” นางฐรรีภาเอ่ยบอกอีกฝ่ายพร้อมกับยิ้มกว้าง “ไม่ต้องห่วงเลยค่ะ...เดี๋ยวเย็นๆ พี่พร้าวก็นำรับกะทิ แต่ระหว่างรอ กะทิว่าจะไปเดินเล่นในสวนสัตว์นะคะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจ แล้วถ้าพี่ชายไม่มารับก็โทรหาพี่แล้วกัน”

“ขอบคุณค่า” หญิงสาวยิ้มหวานพลางยกมือไหว้รุ่นพี่ของตน แล้วเดินออกจากตึกที่ใช้เป็นศูนย์วิจัยหมีแพนด้าทันที

นางฐรรีภาค่อยๆ เดินไปตามทางเดินเล็กๆ ภายในสวนสัตว์ ผ่านกรงสัตว์น้อยใหญ่กรงนั้นกรงนี้ไปเรื่อยๆ แล้วสุดท้าย เธอก็มาหยุดอยู่ที่หน้าเพนียดข้าง<sup>1</sup> ที่ทำด้วยไม้ต้นใหญ่ มีคลองเส้นเล็กๆ ล้อมรอบอยู่เพื่อกันไม่ให้ข้างออกมา

“โห...ที่นี้เขาให้อาหารข้างกันแบบนี้เนี่ยนะ” นางฐรรีภาปนมิมพำด้วยความขัดใจ เมื่อมองไปเห็นกองหญ้าและกองอาหารข้างที่ดูแล้วไม่ค่อยถูกสุขอนามัย นักตั้งอยู่ริมเพนียด หญิงสาวเดินไปอ่านป้ายที่ตั้งอยู่ทางด้านหน้าเพนียดข้างด้วยความอยากรู้ว่า ใครมีหน้าที่เป็นคนดูแลข้างเหล่านี้

“ส.ส.ว.ทัญญูเหรอ” เสียงเล็กอ่านทวนชื่อที่เขียนอยู่ว่า เป็นผู้สนับสนุนและดูแลค่าใช้จ่ายเรื่องอาหาร และการพยาบาลข้างของที่นี่ ขณะที่สมองก็เริ่มนึกทันทีว่า ไปค้นชื่อนี้มาจากไหน แต่ความสงสัยของเธอก็ยังไม่ทันได้ไขกระจ่างเมื่ออยู่ดีๆ ก็มีเสียงเข้มของใครบางคนดังขึ้นข้างๆ

<sup>1</sup> คอกข้าง



“ชอบข้างเหมือนกันหรือครับ”

‘ใครกัน’ หญิงสาวคิดในใจพลางหันไปมองทางด้านเสียง จึงพบว่า เป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ อายุประมาณสามสิบเศษ ดวงหน้าคมเข้มภายใต้หนวดเคราบางๆ ทำให้ดูน่าเกรงขาม แต่นั่นก็ไม่สำคัญเท่าการที่เธอรู้สึกว่าเขาช่างคุ้นตาของเธอเหลือเกิน เพียงแต่เธอก็คิดไม่ออกว่าเคยเห็นเขาที่ไหน

“อ้อ...ว่าไงครับ ชอบข้างเหมือนกันหรือครับ” ชายหนุ่มถามขึ้นอีกครั้ง คุณหมอสาวจึงต้องหยุดความขง้อใจของเธอไว้เท่านั้น แล้วจึงตอบคำถามของอีกฝ่าย

“อ้อ...ค่ะ แต่ฉันว่าสภาพภายในทรงของมันยังไม่ค่อยถูกสุขลักษณะเท่าที่ควรนะคะ”

“นี่ยังดีกว่าเมื่อก่อนเยอะครับ” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าเรียบๆ “ตั้งแต่ที่มีกลุ่มคนสนับสนุนและผลักดันให้ดูแลข้างที่เป็นสัตว์ประจำชาติมากขึ้น การจัดการเรื่องดูแลข้างของที่นี่ก็ดีขึ้นตามไปด้วย”

“หมายถึง ส.ส. คนนั้นหรือเปล่าคะ” นางกรรมภาเอ่ยถามพลางมองไปยังป้ายชื่อที่อยู่ไม่ห่าง “ใช่ ส.ส. วุฒิชัยคนนั้นหรือเปล่าคะ”

“ไม่ใช่แค่เขาหรอกครับ ผมหมายถึงว่ากลุ่มคนทั้งหมดที่สนับสนุน”

“อ้อค่ะ” หญิงสาวรับคำสั่ง

ในระหว่างนั้นเอง เสียงริงโชนเพลงเกาหลีสุดฮิตจากโทรศัพท์มือถือของเธอก็ดังขึ้น นางกรรมภาจึงรีบควานหาโทรศัพท์ของตนเองที่อยู่ในกระเป๋าออกมาจากนั้นก็ยิ้มแหยๆ ไปให้ชายหนุ่มหน้าดู แล้วรีบขอตัวออกมารับสายที่โทรเข้าอย่างรวดเร็ว

“ฮัลโหล พี่พร้าว ตอนนี้จะอยู่ที่เพนียดข้าง”

“พี่จะบอกว่า ไปรับไม่ได้ กะทิกลับมาเองได้มั๊ย” นพรุจเอ่ยบอกน้องสาวเสียงเครียด

“ได้สิพี่พร้าว ว่าแต่จะกลับตีกันมั๊ย กะทิกจะได้ออกทานข้าว”

“อาจจะตีกันนะ งานยังไม่เสร็จ กะทิกินข้าวแล้วก็เข้านอนไปก่อนได้เลย”





“จ๊ะ” นาฏริมภา รับคำพี่ชายสั้นๆ ก่อนจะกดปุ่มวางสายแล้วหันกลับไปมองยังจุดที่เธอพบผู้ชายหน้าตุคนนั้นอีกครั้ง เธอจึงพบว่าอีกฝ่ายหายไปแล้วอย่างไร้ร่องรอย จนเธอเริ่มจะกลัวขึ้นมาบ้าง เพราะตอนนี้ก็เป็นช่วงเย็นที่พระอาทิตย์กำลังจะลับขอบฟ้าไปแล้ว ยิ่งทำให้บรรยากาศดูวังเวงเข้าไปอีก

“หืม...เขารีบร้อนไปไหนของเขา แปปเดียวหายไปแล้ว” ร่างบางเอ่ยพึมพำ ก่อนจะรีบวิ่งออกไปจากบริเวณนั้นทันที แต่ยังไม่ทันที่จะออกจากบริเวณเพนียด หญิงสาวก็ต้องผงะ เมื่อเห็นชายหนุ่มแปลกหน้าที่เธอเจอเมื่อครู่กำลังเดินอยู่ตรงทางคั่นล่างของเนินดิน และกำลังหันมาหาเธอด้วยเช่นกัน

“คุณควรกลับไปได้แล้วนะครับ ตอนนี้จะมีดแล้ว...และแถวนี้ก็มีแต่ป่า มันอันตราย” วทัญญู ตะโกนบอกหญิงสาว

“เอ่อ...คะ ขอคุณนะคะ” ร่างบางรับคำอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงสั้นๆ จากนั้นจึงรีบวิ่งตรงไปยังทางออกทันที ทำเอาหนุ่มมาดเข้มที่ยืนมองอยู่ได้แต่สายหน้าไปมาอย่างระอา ในความไร้เดียงสาจนเหมือนเด็กๆ ของเธอ

หลังจากออกจากเขตสวนสัตว์ได้ สัตวแพทย์สาวก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก เพราะตลอดเวลาที่ยืนอยู่ข้างๆ ชายหนุ่มหน้าตุคนนั้น หญิงสาวก็สัมผัสได้ถึงความน่ากลัวอย่างประหลาดที่แผ่ออกมาจากตัวเขา อันตรายบางอย่างที่เธอไม่สามารถบอกได้ว่าคืออะไร แต่ที่แน่ๆ เธอไม่ขอเข้าไปใกล้ๆ ผู้ชายคนนั้นเด็ดขาด

“เฮ้อ!...กลับบ้านดีกว่า” นาฏริมภา เอ่ยพึมพำ พลางเดินออกไปขึ้นรถสองแถวที่หน้าสวนสัตว์เพื่อเดินทางกลับบ้านพักของพี่ชายเธอที่อยู่ติดชายป่า

หลังเดินทางออกมาจากสวนสัตว์ได้ สักพัก รถสองแถวเจ้ากรรมที่นาฏริมภานั่งมาก็เกิดเครื่องยนต์ขัดข้อง จนต้องจอดเข้าข้างทาง คุณหมอมสาวกับหญิงวัยกลางคนอีกคนหนึ่งที่นั่งมาด้วยกันจึงเดินลงมาจากรถด้วยอาการเซ็งๆ

“รถเสียครับ กว่าช่างจะมาซ่อมได้คงจะอีกนาน ยังไงพอจะให้คนมารับได้มั๊ยครับ ตอนนี้ก็เย็นแล้ว...รถที่จะไปป่าไม่มีของผมเป็นที่ยาวสุดท้าย” คุณลุง



คนขับเอ่ยอย่างสำนึกผิด ทำให้ผู้โดยสารทั้งสองได้แต่มองหน้ากัน แล้วต่างฝ่ายก็พยายามติดต่อกฎาติของตนเองให้มารับทันที

นางฐัมภภาพยายามโทรหานพรุจหลายครั้ง แต่พี่ชายของเธอก็ไม่ยอมมารับโทรศัพท์เลย จนหญิงสาวเริ่มหมดหนทาง ได้แต่หันมาหาเพื่อนร่วมชะตากรรมที่ก็ยังไม่สามารถติดต่อกันได้เช่นกัน แต่แล้วก็เหมือนว่าวันนี้คงจะเป็นวันหน้าโชคของเธอ เพราะนอกจากได้มาทำงานวันแรกแล้ว อยู่ๆ ก็มีรถกระบะแล่นมาทางนี้ พอตีก่อนจะจอดลงเมื่อเห็นว่ามีรถสองแถวเสียอยู่ตรงนั้น

“มีอะไรให้ช่วยมั๊ยครับ” เสียงเข้มๆ ที่คุ้นหูอย่างประหลาด ทำให้คุณหมอสาวหน้าใสหันไปมองพร้อมกับทำตาโต เมื่อเห็นว่าเป็นผู้ชายหน้าตาก็เธอเจอตอนอยู่ในสวนสัตว์

“เอ่อ...คือว่ารถเสียอะค่ะ แล้วเราติดต่อกันให้มารับไม่ได้เลย ถ้ายังงัรบกวนวนขอโดยสารรถไปด้วยได้มั๊ยคะ” หญิงวัยกลางคนผู้ร่วมชะตากรรมของนางฐัมภภาเอ่ยบอกชายหนุ่ม

“ได้เลยครับ ไม่มีปัญหา”

หลังจากรับปากหญิงวัยกลางคนแล้ว ชายหนุ่มหันหน้าเข้มก็หันมาถามคุณหมอสาวว่าจะไปด้วยกันหรือไม่ นางฐัมภภามีท่าทีลังเลเล็กน้อยแล้วจำต้องพยักหน้ารับไป เพราะเธอไม่กล้าเสี่ยงรอรถหรือว่ารอพี่ชายอยู่ที่นั่นคนเดียว อย่างน้อยถ้าไปกับเขา เธอก็ยังมีเพื่อนร่วมชะตากรรมคนนั้นไปด้วยให้พออุ่นใจว่าไม่ได้ไปกับเขาตามลำพัง

ในขณะที่อยู่บนรถของชายหนุ่มแปลกหน้าซึ่งเจอกันที่สวนสัตว์อยู่นั้น นางฐัมภภาก็ได้แต่หวังอยู่ลึกๆ ในใจว่า บ้านของหญิงวัยกลางคนที่นั่งรถมาด้วยกันจะอยู่ไกลกว่าบ้านของเธอ แต่แล้วหญิงสาวก็ต้องผิดหวัง เพราะผ่านไปไม่เท่าไรก็ถึงบ้านของอีกฝ่าย มีหน้าซ้ำ ยังเหลือระยะทางอีกพอสมควรกว่าจะถึงบ้านพักของพี่ชายเธอซึ่งอยู่เชิงคดอย

‘อ้าว...ทั้งนั้นซะแล้วหรือคะคุณหน้า’ คุณหมอสาวคิดในใจ พลังลอบกลืน



น้ำลายเหนียวๆ ลงคออย่างยากเย็น เพราะตอนนี้เธอต้องมานั่งอยู่กับคนขับมาดเข้มแค่สองต่อสอง ซึ่งหลังจากที่แอบมองอยู่หลายครั้ง เธอก็ฟันธงว่า ชายหนุ่มคนนี้ดูท่าทางแปลกๆ และไม่ค่อยน่าไว้วางใจนัก

ในขณะที่หญิงสาวกำลังนึกหวาดหวั่นกับชายหนุ่มที่กำลังขับรถไปส่งเธอที่บ้านอยู่นั้น เขาก็ได้เอ่ยทำลายความเงียบขึ้น

“บ้านคุณอยู่ที่ไหนครับ”

คำถามแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยของอีกฝ่าย ทำเอาหญิงสาวถึงกับสะดุ้งเฮือกก่อนจะรวบรวมสติและตอบอีกฝ่ายเสียงสั้น

“เอ่อ...อยู่บ้านพักของพนักงานป่าไม้ตรงเชิงคอยนะค่ะ”

“ไม่ได้พักอยู่คนเดียวใช่ไหมครับ”

“ค่ะ อยู่กับพี่ชาย” นางฐรัมย์ภาเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงเบาหวิว เพราะยังไม่หายเกร็งกับท่าทางมีอำนาจของผู้ชายที่เธอไม่รู้จักเลยแม้แต่ชื่อของเขา ขณะที่หัวใจก็ยังสั่นๆ เพราะอตระแวงไม่ได้ เมื่อได้ยินเสียงเขาหัวเราะอยู่ในลำคอ

“ไม่ต้องกังวลผมขนาดนั้นก็ได้รับ ผมไม่ใช่คนร้าย”

“เอ่อ...ค่ะ” หญิงสาวได้แต่พยักหน้ารับไปส่งๆ หากแต่ในใจกลับกำลังคิดอย่างตุ่เตื่อว่า คนร้ายที่ไหนจะยอมเปิดเผยตัว และแม้ว่าท่าทางของเขาจะดูใจดี ชัดกับใบหน้าดูๆ คมเข้มนั้น แต่เธอก็ยังอดกลัวไม่ได้ เพราะยังได้สบตาคมกล้าคู่หนึ่งแล้ว หัวใจก็พาลจะหยุดเต้นไปเสียดื้อๆ

ตลอดระยะทางกว่าจะมาถึงบ้านนั้นช่างยาวไกลเหลือเกินในความคิดของนางฐรัมย์ภา แต่เมื่อบ้านหลังน้อยที่อยู่ในเขตบ้านพักป่าไม้ปรากฏแก่สายตาแล้ว หญิงสาวก็ถอนหายใจออกมาทันทีด้วยความโล่งอก ที่เขาไม่ได้ทำอะไรเธอเลยแม้แต่นิดเดียว แม้ว่าจะอยู่กันตามลำพังก็ตาม

“ขอบคุณมากนะค่ะ” เสียงใสกล่าวอย่างจริงจังทันทีที่เขามาส่งเธอถึงหน้าบ้าน แต่เมื่อสบตาของชายหนุ่มหน้าดูแล้ว นางฐรัมย์ภา ก็ถึงกับถอยหลังออกไปอย่าง



ไม่รู้เนื้อรู้ตัว เมื่อสังเกตถึงแววตาคมเข้มที่กำลังแข่งกร้าวของเขา ขณะมองไปที่  
ตัวบ้านของพี่ชายเธอ

“คุณเป็นน้องสาวของนพรุจหรือ” ร่างสูงหันมาถามหญิงสาวด้วยน้ำเสียง  
เย็นชา

“หืม...นี่คุณรู้จักพี่พร้าวด้วยหรือคะ” นพฐรรัมภากถามออกไปด้วยความ  
ประหลาดใจ เพราะไม่คาดคิดมาก่อนว่าผู้ชายที่เธอกลัวแสนกลัวจะรู้จักพี่ชายของ  
เธอ ครั้นพออีกฝ่ายพยักหน้ารับ เธอจึงถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก ก่อนจะ  
พูดขึ้น

“ที่แท้ก็เป็นเพื่อนพี่พร้าว กะทีละกลัวคุณซะตั้งนาน”

“ใช่...ผมรู้จักพี่ชายคุณ รู้จักดีเกินไปเลยล่ะ...ถ้าไม่มีอะไรผมขอตัวก่อน  
แล้วกัน”

“เดี๋ยวสิคะ แล้วคุณชื่ออะไรคะ กะทีจะได้บอกพี่พร้าวว่าคุณมาส่ง”

“ไม่ต้องรู้หรอก ผมไปล่ะ” พูดจบ คนพูดก็หันหน้าเดินกลับไปขึ้นรถที่จอด  
ติดเครื่องเอาไว้แล้วขับออกไปทันที ทั้งให้นพฐรรัมภายืนเฝ้าตึระระด้วยความงุนงง  
อยู่ที่หน้าบ้านเพียงลำพัง เธออดสงสัยไม่ได้ว่าเขามีปัญหาอะไรกับพี่ชายของเธอ  
ถึงได้ทำสายตาเหมือนคนโกรธเกลียดกันมานานแบบนี้

“พี่พร้าวกับอิตาคันนี้มีเรื่องอะไรกันอยู่หรือเปล่าละ กลับมาต้องถามซะ  
หน่อยแล้ว” คุณหมอสาวเอ่ยพึมพำ ก่อนจะเดินขึ้นบ้านไปเตรียมกับข้าวรอพี่ชาย  
ของตนเอง โดยที่ไม่ได้นึกถึงชายหนุ่มคนนั้นอีกเลย

วทัญญูจำต้องควบคุมสติและอารมณ์ของตนเองอีกครั้ง ทันทีที่ออกมา  
จากเขตบ้านพักของเจ้าหน้าที่ป่าไม้ ด้วยหน้าที่และวุฒิภาวะของเขาทำให้ปกติ  
แล้วเขาจะเป็นคนที่ควบคุมตัวเองได้อย่างดีเยี่ยม จะมีอยู่ก็แค่เรื่องของนพรุจ เรื่อง  
เดียวเท่านั้น ที่เขาไม่สามารถควบคุมมันได้โดยแม้แต่คนเดียว เพราะถ้าเจอกัน  
เมื่อไหร่ ทั้งสองก็มักจะปะทะคารมกันอย่างดุเดือด จนระยะหลังๆ มานี้วทัญญูนั้น